

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

en
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 22 april 2010 in zaak nr. 09/15265 in het geding tussen:

de vreemdelingen

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 juli 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van | om, mede ten behoeve van zijn minderjarig kind een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "beschikking conform staatssecretaris" te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 30 maart 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door , mede ten behoeve van zijn minderjarig kind gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 18 september 2010 hebben de vreemdelingen een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen de vreemdelingen met hun hoger beroep kennelijk nastreven, is bereikt, aangezien aan de vreemdelingen bij onderscheiden besluiten van 10 januari 2008 een verblijfsvergunning regulier is verleend onder de beperking "verblijf bij echtgenote" respectievelijk "verblijf bij ouders" met een geldigheidsduur van 5 december 2007 tot 15 juni 2008, laatstelijk verlengd tot 15 juni 2013.

Voor het oordeel dat de vreemdelingen niettemin nog belang hebben bij de beoordeling van het hoger beroep, bestaat geen grond. Het daartoe gestelde in hun brief van 18 september 2010, namelijk dat de aan de vreemdelingen verleende verblijfsvergunningen afhankelijk zijn van het voortbestaan van het gezinsleven met mevrouw , terwijl de bij besluit van 4 juli 2008 geweigerde vergunning een zelfstandige verblijfstitel betreft, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. De mogelijkheid dat de huwelijksrelatie zal worden beëindigd is een onzekere toekomstige gebeurtenis, waaraan geen procesbelang kan worden ontleend. Evenmin leidt het in voormelde brief gestelde dat de vreemdelingen, indien de bij besluit van 4 juli 2008 geweigerde vergunning alsnog wordt verleend, gezien het tijdsverloop per direct om naturalisatie tot Nederlander kunnen verzoeken, tot een ander oordeel. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 15 december 2005 in zaak nr. 200506116/1 (www.raadvanstate.nl), wordt het belang dat een vreemdeling mogelijk langer moet wachten op mogelijke naturalisatie ontleend aan een onzekere,

gestelde aanspraak, ter vaststelling waarvan de wetgever niet gewild heeft dat zou worden doorgeprocedeerd, zolang de verleende vergunning geldig blijft. De rechtbank en de staatssecretaris hebben dit niet onderkend.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid
van mr. S.I.M Peute, ambtenaar van staat.

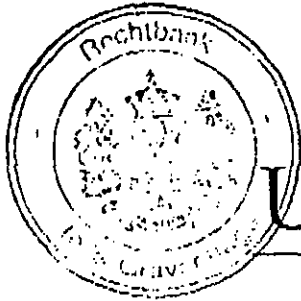
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 september 2010

391.

Verzonden: 27 september 2010

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

Uitspraak van de rechtbank van 22 april 2010

inzake:

geboren op
mede namens zijn minderjarige zoon,

geboren op
van Litouwse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 9409.23.0035,
V-nummer:

eiser,
gemachtigde: mr. J.G. Wiebes, advocaat te Lelystad,

tegen:

de Minister van Justitie,
voorheen de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. M. Dalhuisen, ambtenaar bij de IND.

Procesverloop

Bij brief van 1 juli 2003 heeft eiser een verzoek ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning vanwege schrijnende omstandigheden door toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid, zoals toegezegd op 14 januari 2003 door de toenmalige minister van Vreemdelingenzaken en Integratie, Nawijn (een zogenoemd 14/1-verzoek). Verweerder heeft dit verzoek aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking 'beschikking conform staatssecretaris'.

Verweerder heeft deze aanvraag - laatstelijk - bij besluit van 4 juli 2008 afgewezen. Eiser heeft daartegen op 1 augustus 2008 een bezwaarschrift ingediend. Bij besluit van 30 maart 2009, verzonden op 1 april 2009, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

2

Bij beroepschrift van 27 april 2009 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 februari 2010. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

In geschil is de vraag of verweerder zich op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000.

De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiser is sinds 18 september 1994 met echtgenote en zoon in Nederland. Zij hebben op 23 september 1994 asielaanvragen ingediend die op 24 november 1995 zijn afgewezen. Deze beslissingen zijn bij uitspraak van de rechtbank van 13 september 1996 onherroepelijk geworden. Hun tweede asielaanvragen zijn als herhaalde aanvragen aangemerkt en eveneens afgewezen. Deze beslissingen zijn bij uitspraak van de rechtbank van 14 januari 1998 onherroepelijk geworden. Op 11 juni 1998 is eiser met zijn gezin naar Litouwen uitgezet. Op of omstreeks 6 oktober 1998 is men opnieuw naar Nederland gekomen. Op 8 oktober 1998 heeft eiser met zijn gezin een derde asielaanvraag ingediend, die op 9 april 1999 is afgewezen. Bij uitspraak van 6 mei 2003 zijn de betreffende beslissingen bij uitspraak van de rechtbank onherroepelijk geworden.

Vervolgens heeft eiser met zijn gezin op 1 juli 2003 een zogenaemde 14-1-brief geschreven. Daarin hebben zij verweerder verzocht om met gebruikmaking van diens discretionaire bevoegdheid vanwege schrijnende omstandigheden alsnog een verblijfsvergunning te verlenen. Gemachtigde van eiser is op 11 maart 2009 gehoord door een ambtelijke commissie.

Op 5 december 2007 heeft eiser met zijn zoon een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning ingediend, onder de beperking "verblijf bij echtgenote" respectievelijk "verblijf bij ouders(s)". Bij beschikking van 10 januari 2008 zijn deze aanvragen ingewilligd en is een verblijfsvergunning verleend met een geldigheidsduur van 5 december 2007 tot 15 juni 2008. De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van eiser is eerst verlengd van 12 augustus 2008 tot 12 augustus 2009, en daarna van 12 augustus 2009 tot 15 juni 2013. De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van de zoon van eiser is verlengd van 15 juni 2008 tot 15 juni 2013.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Verweerder heeft getoetst aan de criteria in de brief van de Minister van Justitie van 21 februari 2007. Verweerder acht wel aannemelijk dat sprake is van een hoge mate van integratie in de Nederlandse samenleving, maar volgens verweerder zijn er geen of onvoldoende aanvullende bijzondere feiten en omstandigheden die, op zichzelf of in onderlinge samenhang, tot het beoogde verblijfsrecht leiden. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat eiser inmiddels in het bezit is van een reguliere verblijfsvergunning, teneinde bij zijn echtgenote te kunnen zijn.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

3

Bovendien heeft eiser als Litouwer sinds 1 januari 2004 de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie, zodat hij een EU-onderdaan is.

Eiser heeft het standpunt van verweerder gemotiveerd bestreden. Daartoe heeft hij allereerst verzocht om wat in eerste aanleg en in bezwaar is aangevoerd als herhaald en ingelast te beschouwen. Daarnaast heeft eiser - kort samengevat - aangevoerd dat in het besluit in eerste aanleg ten onrechte voorbij is gegaan aan de vijf jaren die zijn verstreken sinds de *indiening van het verzoek op 1 juli 2003*. Voorts heeft hij aangevoerd dat de individuele argumenten van eisers om toelating te krijgen zijn gebagatelliseerd en dat ten onrechte is verwezen naar de afhankelijke verblijfstitels en de rechten als gemeenschapsonderdaan. Eiser meent dat de omstandigheid dat eisers net niet in aanmerking kwamen voor meerdere regelingen, in samenhang dient te worden gezien met hun overige argumenten, zoals de zeer vogaande integratie. Voorts heeft verweerder niet gemotiveerd waarom een transactie wegens een misdrijf lange tijd in de weg zou hebben gestaan aan verblijf.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de bedoelde beperkingen opgesomd.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan Onze Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van Onze Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 noodzakelijk is. Zoals blijkt uit de Nota van Toelichting op dit artikel kan het daarbij zowel gaan om groepen van gevallen, waarvoor (nog) geen specifieke beperking bestaat, als om zeer bijzondere individuele gevallen.

Op 14 januari 2003 heeft de toenmalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie tijdens een bijeenkomst met VluchtelingenWerk Nederland ten aanzien van uitgeprocedeerde asielzoekers in algemene zin de bereidheid uitgesproken om in 'schrijnende gevallen' gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen. Eiser heeft zich naar aanleiding hiervan bij brief van 1 juli 2003 bij de minister aangemeld als schrijnend geval.

Tussen partijen is niet (meer) in geschil dat het verzoek van eiser in de bovengenoemde 14-1-brief een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Algemene Wet Bestuursrecht (Awb). Voorts is tussen partijen niet langer in geschil dat de onderhavige aanvraag ziet op verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

4

De rechtbank zal vervolgens beoordelen of verweerder in het bestreden besluit het juiste toetsingskader heeft gehanteerd.

In een brief van 21 februari 2007 (Tweede Kamer, 2007-2007, 19637, 1131) is de Minister van Justitie nader ingegaan op de beoordeling van zogenaamde 14-1-brieven. In deze brief staat onder meer dat een verblijf van vijf jaar in Nederland, gelet op de ratio achter de toezegging van de toenmalige minister, als een minimum wordt gehanteerd om te leiden tot verblijfsaanvaarding. Aan een langdurig verblijf wordt geen zelfstandige betekenis toegekend. Steeds moet daarenboven sprake zijn van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard. In dat kader zullen in voorkomende gevallen de volgende bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard worden meegewogen, vaak (maar niet uitsluitend) in een combinatie van factoren:

- ernstige medische problemen, met name als hierbij kinderen zijn betrokken (zieke kinderen, kinderen met zieke ouders). Deze reden weegt des te zwaarder, als het kind of de kinderen in Nederland zijn geboren. Doen de medische problemen zich reeds voor vóór het vertrek uit het land van herkomst van de betrokkene(n), dan weegt deze omstandigheid minder zwaar;
- ernstige medische problemen, waardoor betrokkene niet zonder medische overdracht of medische begeleiding het land kan verlaten en vertrek uit Nederland dientengevolge zeer moeilijk te realiseren is. Hierbij wordt mede acht geslagen op de aanwezigheid van noodzakelijke ononderbroken zorg in het herkomstland;
- perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf (uitstel van vertrek, verblijf op grond van een verblijfsvergunning);
- overlijden in Nederland van een gezinslid van de betrokken vreemdeling, met name als met medische bewijsstukken aangetoond is dat daardoor sprake is van ernstig psychisch lijden. Als het gezinslid hier te lande is begraven en het graf regelmatig wordt bezocht door de betrokkene, weegt dit ook mee;
- de situatie waarin een belangrijk deel van het gezin waarvan de vreemdeling deel uitmaakt wél is toegelaten, maar de vreemdeling zelf niet;
- dreigende scheiding tussen de vreemdeling en diens kind(eren);
- gender-gerelateerde aspecten, met name eerwraak en huiselijk geweld.

Hoewel bovenstaande opsomming niet uitputtend is bedoeld, aangezien er zich altijd situaties kunnen voordoen die van te voren niet voorzien zijn, is er in beginsel geen reden om een verblijfsvergunning te verlenen indien géén van deze omstandigheden zich voordoen.

Daarbovenop zullen bij de beoordeling de volgende zaken als contra-indicatie worden meegewogen:

- het niet meewerken aan terugkeer of verwijdering;
- openbare orde aspecten, te weten:
 - criminele antecedenten;
 - artikel 1F Vluchtelingenverdrag;
 - nationale veiligheid.

Aan deze omstandigheden wordt een wegingsfactor toegekend, variërend van minder zwaarwegend tot zeer zwaarwegend en doorslaggevend. Aan de hand van deze wegingsfactoren zal een transparante afweging gemaakt moeten worden die recht doet aan de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, aldus de brief.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

5

Gelet op het vorenstaande dient dus te worden bezien of sprake is van onvoorziene omstandigheden die dusdanig uitzonderlijk zijn dat het evident is dat zij, hoewel niet in de opsomming opgenomen, wel als bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard dienen te worden aangemerkt.

De rechtbank stelt vast dat genoemde brief is opgesteld naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 21 december 2006 (200605794/1, LJN AZ5171). De rechtbank is van oordeel dat met de genoemde uitspraak van de Afdeling vast is komen te staan dat de destijds door verweerder gehanteerde wijze van afdoening van de zogenaamde 14-1-brieven, de rechterlijke toets niet kon doorstaan. Verweerder heeft daarom naar het oordeel van de rechtbank de onderhavige aanvraag terecht beoordeeld aan de hand van de brief van de Minister van 21 februari 2007.

De brief van 21 februari 2007 bevat algemene criteria aan de hand waarvan de beoordeling van de mate van schijnendheid van een individuele zaak plaatsvindt. Het is aan verweerder om te beoordelen of er sprake is van een zodanig schijnende situatie dat de discretionaire bevoegdheid van verweerder kan worden aangewend. Deze afweging, en ook de uitkomst hiervan, dient door de rechter terughoudend te worden getoetst.

Uit de overwegingen van het bestreden besluit ter zake van de toetsing aan de in de brief van 21 februari 2007 vermelde criteria blijkt in de eerste plaats dat verweerder heeft vastgesteld dat er sprake is van omstandigheden die zouden kunnen duiden op integratie in de Nederlandse samenleving. Voorts concludeert verweerder dat van bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard absoluut niet is gebleken en dat de enkele omstandigheid dat eiser als gevolg van zijn langdurig verblijf hier te lande zou zijn ingeburgerd niet tot het oordeel kan leiden dat aan hem hierom verblijf hier te lande dient te worden toegestaan.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit voormelde brief van 21 februari 2007 valt op te maken dat langdurig verblijf in Nederland onvoldoende onderscheidend is en op zichzelf niet leidt tot verblijfsaanvaarding. Aan een verblijf van langer dan vijf jaar in Nederland wordt geen zelfstandige betekenis toegekend; verblijf van vijf jaar wordt – gelet op de ratio achter de toezegging van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Nawijn) – wel als minimum gehanteerd. Ook de omstandigheid dat in de onderhavige procedure sprake is van een lange behandelduur (meer dan vijf jaar), heeft niet tot een verblijfsrecht dienen te leiden.

Verweerder heeft voorts in redelijkheid kunnen oordelen dat de keuze van eiser om zijn gezinsleven naar Nederland te verplaatsen en zijn verblijf in Nederland voort te zetten door verschillende procedures te doorlopen en de consequenties daarvan, zoals het feit dat hij geïntegreerd is, voor rekening en risico van eiser dienen te blijven. Gelet op de brief van 21 februari 2007 zijn omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving – zoals de beheersing van de Nederlandse taal, het hebben van (vrijwilligers)werk, het volgen van of hebben afgerond van een opleiding in Nederland – in dit kader immers onvoldoende onderscheidend en leiden op zichzelf gezien niet tot verblijfsaanvaarding. De omstandigheid dat er in het verleden regelingen zijn gecreëerd, waarbij het specifieke groepen vreemdelingen, die langdurig in Nederland hadden verbleven, werd toegestaan in Nederland te verblijven, maakt dit niet anders, nu eiser en zijn zoon niet tot één van die groepen behoren.

Zaaknummer: AWB 09/15265 DEPTDN S6

6

Verweerder heeft de integratie van de – niet in Nederland geboren – zoon van eiser aangemerkt als een zeer zwaarwegend belang. Nu echter eiser zelf ervoor heeft gekozen om zijn gezinsleven naar Nederland te verplaatsen, hier te handhaven en na uitzetting wederom naar Nederland terug te brengen, heeft verweerder desondanks in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat eiser ook ten aanzien van zijn zoon een aanmerkelijk risico heeft genomen waarvoor hij en zijn echtgenote de verantwoordelijkheid dienen te dragen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van het kind, nu verweerder in het bestreden besluit voldoende heeft gemotiveerd waarom de situatie van de zoon van eiser er niet toe leidt dat sprake is van een schrijnende situatie.

Ook de gestelde psychische en lichamelijke klachten heeft verweerder niet als bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard hoeven aan te merken, nu niet is gebleken dat deze medische problemen zo ernstig zijn dat zij behoren tot één van de factoren opgesomd in de brief van 21 februari 2007. Ook anderszins heeft eiser niet althans onvoldoende onderbouwd dat er sprake is van zodanig ernstige medische problemen dat zij aangemerkt zouden moeten worden als (bijkomende) klemmende redenen van humanitaire aard. De stelling van eiser dat hij veel meer heeft aangevoerd dan enkel de psychische druk en spanningen ten gevolge van onzekerheid rond het verblijf in Nederland doet hier naar het oordeel van de rechtbank niet aan af, nu eiser deze stelling niet nader heeft onderbouwd middels (medische) stukken waaruit deze problematiek blijkt. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat verweerder de ernst van de medische problematiek van eiser onvoldoende bij het betreden besluit heeft betrokken.

Eiser heeft voorts aangevoerd dat het verwijzen van verweerder naar de afhankelijkke verblijfstitels en de rechten als gemeenschapsonderdaan niet terecht is, nu eiser en zijn zoon individuele verblijfsaanspraken hebben op grond van de 14-1 regeling als zeer schrijnend geval. Eiser acht de verblijfsvergunning die zijn echtgenote heeft gekregen en het feit dat hij en zijn zoon inmiddels eveneens zijn toegelaten vanwege hun gezinsleven niet relevant voor de beoordeling van hun zelfstandige verblijfsaanspraken.

De rechtbank volgt eiser hierin niet. De achterliggende gedachte van onderhavige regeling was immers het voorkomen e.q. stopzetten van uitzetting van uitgeprocedeerde asielzoekers die zeer langdurig in Nederland verblijven, maar enkel indien er sprake is van schrijnende gevallen. Zo heeft de toenmalige minister van Vreemdelingenzaken en Integratie (Nawijn) tijdens zijn toespraak op 14 januari 2003 op de Actiedag van Vluchtelingenwerk toegezegd:

"()Maar wat wel kan en waar ik zeker nog gebruik van zal maken, zolang ik zit, is van de mogelijkheid om als minister te beslissen om, in schrijnende gevallen, om niet tot uitzetting over te gaan. Dat is het enige wat ik kan (...)"

Nu eiser en zijn zoon beiden in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning volgens één van de verblijfsdoelen van artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 - en er dus geen sprake meer is van een situatie waarin eiser en zijn zoon uitgezet moeten worden omdat zij zijn uitgeprocedeed - is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser en zijn zoon sedert medio 2007 niet meer in een situatie zijn komen te verkeren die verblijfsrecht ingevolge het derde artikellid oplevert. Blijkens artikel 3.4, derde lid kan de Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in het eerste lid van artikel 14 van de Vw 2000, verlenen onder een andere beperking dan genoemd in het eerste lid van artikel 3.4 van het Vb 2000.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BEPTDN S6

7

Verweerder heeft zich in het onderhavige geval echter in rodelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verblijfstitels die eiser en zijn zoon hebben, zomin als de ingangsdatum en geldigheidsduur daarvan, geen aanleiding geven tot het oordeel dat eiser en zijn zoon in een schrijnende situatie verkeren die tot toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 zou nopen.

Gezien het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in rodelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het samenstel van factoren dat eiser, mede namens zijn zoon, heeft aangevoerd niet zodanig uitzonderlijk is en dat de omstandigheden in hun geval niet zodanig schrijnend zijn dat een verblijfsvergunning had moeten worden verleend met gebruikmaking van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde discretionaire bevoegdheid.

Ten slotte merkt de rechtbank ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder in de beschikking in primo slechts de situatie van 1 juli 2003 heeft getoetst op dat het in beroep bestreden besluit de beschikking op bezwaar van 30 maart 2009 betreft. In het bestreden besluit heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank voldoende rekening gehouden met de situatie op dat moment en met alle ontwikkelingen die zich in de tussenliggende periode hebben voorgedaan.

Wat verder is aangevoerd behoeft geen bespreking.

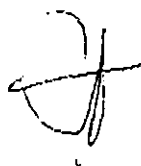
Het beroep is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

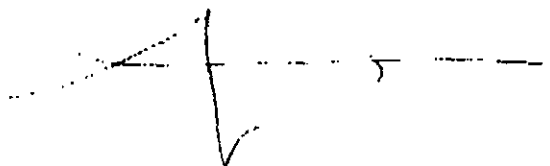
Bestissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.H.W.R. Orriëns-Schipper, rechter, bijgestaan door mr. C.F.E. Post, griffier.

C.F.E. Post

mr. J.H.W.R. Orriëns-Schipper

In het openbaar uitgesproken op 22 april 2010.

Zaaknummer: AWB 09/15265 BERTJON S6

8

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 22 APR 2010

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRONDWET VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

SUYDERSEE ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MEI 2010	
ZAAKNR.	04999
AAN:	!!
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per Fax: 070 - 36 51 380
en per gewone post

Inzake: & Ministerie van Justitie, IND
Betreft: Hoger Beroep vreemdelingenzaken (regulier 14-1)
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 20100217
Datum: 20 mei 2010

Toevoeging Civiel is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.

Hoogedelgestreng Heer/Vrouwe,

Appellanten,

1. de heer e/v geboren op
(Sovjet-Unie), van Litouwse nationaliteit;

en zijn minderjarige zoon:

2. de heer , geboren op te (Litouwen) van
Litouwse nationaliteit;

wonende althans verblijvende te aan de

te dezer zake woonplaats kiezende te 8232 VM Lelystad aan het Stadhuisplein 67, ten kantore van Suydersee Advocaten van wie mr. J.G. Wiebes, daartoe als advocaat/gemachtigde *bepaaldelijk gevolmachtigd* tot het indienen van onderhavig hoger beroepschrift, doen u het volgende meedelen.

Stadhuisplein 67
8232 VM Lelystad

Postbus 2156
8203 AD Lelystad

Tel.: 0320-222 807
Fax: 0320-236 805

info@suydersee-advocaten.nl
www.suydersee-advocaten.nl

Bij uitspraak d.d. 22 april 2010, verzonden op 22 april 2010 van de fungerend voorzitter van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, Zittingsplaats Assen, Vreemdelingenkamer onder nummer Awb 09 / 15265 (productie 1), is het namens Appellanten ingediende beroepschrift d.d. 27 april 2009 gericht tegen de afwijzende beschikking d.d. 30 maart 2009 van de Staatssecretaris van Justitie, thans opgevolgd door de Minister van Justitie onder IND-nummer 9409.23.0035; 020.101.2228 ongegrond verklaard.

Appellanten kunnen zich met de inhoud van genoemde uitspraak niet verenigen en zijn van oordeel dat hun beroep gegrond verklaard had dienen te worden.

Reden waarom ondergetekende thans namens Appellanten hoger beroep instelt bij uw Afdeling.

Appellanten verwijzen allereerst naar hetgeen namens en door hen in de bezwaar- en de beroepsprocedure is aangevoerd.

Appellanten zijn primair van mening dat zij in aanmerking dienen te komen voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met ingang van 1 juli 2003.

Het hoger beroep berust op onderstaande grieven:

Appellanten kunnen zich overigens wel verenigen met het door de rechtbank beschreven toetsingskader zoals weergegeven op pagina 3 tot en met 5 van de uitspraak.

GRIEF I:

De rechtbank overweegt op pagina 5, 5^e tekstblok dat uit de brief van de Minister van Justitie d.d. 21 februari 2007 valt op te maken dat langdurig verblijf in Nederland onvoldoende onderscheidend is en op zichzelf niet leidt tot verblijfsaanvaarding.

Appellanten kunnen zich op zich vinden in deze overweging. Echter de rechtbank overweegt vervolgens:

'Aan een verblijf van langer dan vijf jaar in Nederland wordt geen zelfstandige betekenis toegekend; verblijf van vijf jaar wordt gelet op de ratio achter de toezegging van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Nawijn) – wel als minimum gehanteerd. Ook de omstandigheid dat in de onderhavige procedure sprake is van een lange behandelduur (meer dan vijf jaar), heeft niet tot een verblijfsrecht dienen te leiden.'

De rechtbank miskent dat in casu wel sprake is van een verblijf in Nederland dat veel langer heeft geduurd dan vijf jaar. Op het moment dat de zogenaamde 14-1 brief op 1 juli 2003 werd geschreven, verbleven Appellanten al bijna 9 jaar (een korte periode in Litouwen uitgezonderd) in Nederland. Hier kan voorts een 14-1 procedure van 5 jaar worden opgeteld. Op het moment dat de beschikking op bezwaar werd geslagen, is sprake van een verblijf van ruim 14 jaar in Nederland.

Appellanten zijn van oordeel dat een dermate lang verblijf wel als voldoende onderscheidend dient te worden aangemerkt. Hier komt bij dat op grond van nieuwe aanvragen en toegewezen voorlopige voorzieningen tevens sprake is van diverse perioden van rechtmatig verblijf.

GRIEF II:

Verweerder geeft toe dat het belang van Appellant sub 2 die in Nederland is opgegroeid en totaal vernederlandst is, zeer zwaarwegend is. Hij wordt in Nederland op zijn plaats geacht en zijn kwaliteiten en prestaties op school dwingen bewondering af. Het wordt verheugend geacht dat hij in het bezit is van een reguliere verblijfsvergunning.

Naast het verblijf van meer dan vijf jaar, in casu meer dan 14 jaar, erkent verweerder de verregaande mate van integratie van Appellant sub 1 en bovendien van Appellant sub 2 die zich niet onderscheidt van een Nederlandse jongen en nota bene hier ten lande op zijn plaats wordt geacht.

Verweerder komt tot een te beperkte uitleg van de aangehaalde brief d.d. 21 februari 2007 van de Minister van Justitie. Immers hierin wordt aangegeven:

"In dat kader zullen in voorkomende gevallen de bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard worden meegewogen, vaak (maar niet uitsluitend) in combinatie van factoren:

(...)

Hoewel de bovenstaande opsomming niet uitputtend is bedoeld aangezien er zich altijd situaties kunnen voordien die van te voren niet te voorzien zijn, is er in beginsel geen reden om een verblijfsvergunning te verlenen indien geen van deze omstandigheden zich voordoen."

Appellanten zijn van mening dat zij voldoende hebben aangetoond dat in hun zaak een situatie speelt die voordien niet was voorzien! Zij komen derhalve voor verblijf op grond van hun aanvraag van 1 juli 2003 in aanmerking.

Immer ook deze aspecten dienen bij de beoordeling van schrijnendheid – ook marginaal toetsend – te worden betrokken bij de besluitvorming en in cumulatie met de lange verblijfsduur in Nederland te worden gezien.

De rechtbank overweegt ten onrechte op pagina 5, 6^e tekstblok:

"Gelet op de brief van 21 februari 2007 zijn omstandigheden die duiden op integratie in de Nederlandse samenleving – zoals beheersing van de Nederlandse taal, het hebben van (vrijwilligers)werk, het volgen van of hebben afgerond van een opleiding in Nederland – in dit kader immers onvoldoende onderscheidend en leiden op zichzelf gezien niet tot verblijfsaanvaarding."

De rechtbank miskent dat de hier genoemde voorbeelden de zaak van Appellanten allen zijn aangevoerd en naast elkaar een rol spelen. Deze leiden wellicht op zich zelf niet tot toelating, in casu is echter sprake van cumulatie van de verschillende argumenten. De integratie van Appellant sub 2 wordt door verweerder nota bene als zeer zwaarwegend aangemerkt. Dermate verstrekkend dat Appellant sub 2 hier op zijn plaats wordt geacht en als een aanwinst voor Nederland wordt gezien. Dit betreft een wel zeer onderscheidend argument waaraan de rechtbank ten onrechte voorbijgaat.

GRIEF III:

De rechtbank overweegt ten onrechte op pagina 5, 6^e tekstblok:

"Verweerder heeft voorts in redelijkheid kunnen oordelen dat de keuze van eiser om zijn gezinsleven naar Nederland te verplaatsen en zijn verblijf in Nederland voort te zetten door verschillende procedures te doorlopen en de consequenties daarvan, zoals het feit dat hij geïntegreerd is, voor rekening en risico van eiser dienen te blijven."

Allereerst betreft de rechtbank hierbij niet de integratie van Appellant sub 2. Voorts betreft deze tegenwerping van verweerder, welke de rechtbank overneemt, geen weigeringsgrond in de brief van de Minister van Justitie van 21 februari 2007. In deze brief worden geen extra voorwaarden gesteld aan de oorzaak van het bedrijf. Het langdurig verblijf in Nederland wordt gezien vanuit het gezichtspunt van de vreemdeling en nergens wordt aangegeven dat verwijtbaar verblijf in Nederland tot uitsluiting van de regeling zou kunnen/mogen leiden. Dit staat ook haaks op het feit dat perioden van rechtmatig verblijf als minder zwaarwegend toch een rol spelen, zoals een contra indicatie in de vorm van een transactie (Appellant sub 1) eveneens minder zwaarwegend wordt geacht.

In het verlengde hiervan geldt dat integratie in de brief van betekenis wordt geacht. De wijze waarop men is geïntegreerd en dat hier verschillende procedures aan te grondslag hebben gelegen, geldt niet als een nader vereiste.

De rechtbank gaat derhalve met verweerder ten onrechte over tot een aanscherping van het beleid, zoals weergegeven in de brief van 21 februari 2007.

De rechtbank overweegt derhalve tevens ten onrechte op pagina 6, 1° tekstblok:

"Verweerder heeft de integratie van de – niet in Nederland geboren – zoon van eiser aangemerkt als een zeer zwaarwegend belang. Nu echter eiser zelf ervoor heeft gekozen om zijn gezinsleven naar Nederland te verplaatsen, hier te handhaven en na uitzetting wederom naar Nederland terug te brengen, heeft verweerder desondanks in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat eiser ook ten aanzien van zijn zoon een aanmerkelijk risico heeft genomen waarvoor hij en zijn echtgenote de verantwoordelijkheid dienen te dragen."

Ook ten aanzien van Appellant sub 2 waarbij een zwaarwegend belang wordt erkend, leidt de keuze van Appellant sub 1 en zijn echtgenote om Nederland niet te verlaten tot afwijzing. Zoals hierboven aangegeven, wordt in het kader van de 14-1 regeling niet tegengeworpen dat het risico van de verblijfsduur voor rekening van de vreemdeling wordt gebracht.

Immers de Appellanten hebben nimmer hun uitzetting tegengewerkt. Dit betreft wel een contra-indicatie, doch deze is niet tegengeworpen.

Appellant sub 2 wordt in feite op deze wijze een individuele beoordeling van zijn schrijnende situatie onthouden.

GRIEF IV:

De rechtbank overweegt ten onrechte op pagina 6, vanaf 3° tekstblok dat in casu van belang is dat zij thans als EU-burgers dienen te worden aangemerkt en dat zij inmiddels medio 2007 niet meer in een situatie zijn komen te verkeren die een verblijfsrecht in de zin van artikel 3.4 lid 3 VB oplevert.

De rechtbank miskent dat deze situatie zich niet voordeed op 1 juli 2003. Eerst bij beschikking van 10 januari 2008 is een verblijfsvergunning verleend in het kader van gezinshereniging. Het betreft een afhankelijke verblijfstitel.

Appellanten zijn in hun procedure dan ook ingegaan op procesbelang. Immers toelating met ingang van 1 juli 2003, impliceert dat zij met ingang van 1 juli 2008 in aanmerking komen voor verblijf voor onbepaalde tijd dan wel naturalisatie. Dit zou uitdrukkelijk recht doen aan de positie van Appellanten.

Anders dan in geval van WBV 2007/11 geldt in het kader van de zogenaamde 14-1 regeling geen uitsluiting van EU-burgers.

De beoordeling van de schrijnendheid kan niet enkel de periode na 10 januari 2008 betreffen. Appellanten hebben dan ook uitdrukkelijk betoogd dat verweerder in feite al hetgeen na 1 juli 2003 is gebeurd niet tot nauwelijks heeft betrokken bij de besluitvorming.

GRIEF V:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 7, 4^e tekstblok:

'Wat verder is aangevoerd behoeft geen bespreking meer.'

De rechtbank miskent dat alle argumenten welke door Appellanten zijn aangevoerd, dienen te worden aangemerkt als bijkomende aspecten naast de lange verblijfsduur en de integratie. In dit kader wordt allereerst verwezen naar de uitspraak d.d. 14 november 2008 van rechtbank Amsterdam, Awb 07/45571 (productie 2):

'De rechtbank is met eiseres van oordeel dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de situatie van eiseres, alle omstandigheden bij elkaar genomen, niet als schrijnend is aan te merken. Allereerst is daartoe redengevend dat blijkens het bestreden besluit is meegewogen dat volgens verweerder ten tijde van het bestreden besluit niet was aangetoond dat niet aan de voorwaarden voor gezinsvorming of gezinshereniging kon worden voldaan. Alhoewel verweerder ter zitting heeft aangegeven dat deze 'factor' niet gezien kan worden als een beletsel of een contra-indicatie voor de verlening van de gevraagde vergunning, blijkt uit het besluit naar het oordeel van de rechtbank dat deze 'factor' voor verweerder van een bijzonder belang was. Relevant in dit verband is dat er in deze zaak sprake is van een groot aantal 'bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard' zoals genoemd in bovengenoemde brief 21 februari 2007. Verder heeft verweerder niet gemotiveerd welk gewicht in het kader van de belangenafweging toekomt aan de aangevoerde medische klachten. Ondanks dat de brief van 21 februari 2007 'ernstige medische klachten' als een klemmende reden van humanitaire aard aanduidt, is verweerder in het besluit niet ingegaan op de klachten van eiseres. Beroep gegrond.'
[samenvatting Vluchtweb]

Appellanten hebben voorts een uitdrukkelijk beroep gedaan op het feit dat inmiddels is gebleken dat hen destijds in 1994 ten onrechte een verblijfsvergunning is onthouden op grond van het speciale beleid ten aanzien van Joodse asielzoekers afkomstig uit de Sovjet-Unie. Verweerder hanteerde 14 september 1994 als ingangsdatum van de beleidswijziging. Uit nadien bekend geworden stukken kan worden afgeleid dat de bekendmaking van dit beleid uit 1995. Appellanten vielen derhalve nog onder deze regeling.

De rechtbank gaat ten onrechte niet op dit onderwerp dat zag op de eerste asielprocedure doch deel uitmaakte van de beoordeling van de klemmende redenen van humanitaire aard. In dit kader verwijzen Appellanten naar de uitspraak van Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d.12 maart 2009, Awb 08/31327 (productie 3):

"De rechtbank is met eisers van oordeel dat verweerder de factoren in de brief onjuist heeft toegepast en dat in het bestreden besluit onduidelijk is gebleven waarom de door eisers aangevoerde bijzondere Individuele omstandigheden tezamen en in onderlinge samenhang bezien, geen als schrijnend aan te merken situatie opleveren. Verweerder heeft de medische problemen beoordeeld in het kader van de vraag of eisers in aanmerking komen voor een vbt-regulier onder de beperking "medische benadeling" dan wel "medische noodsituatie". Verweerder heeft daarmee een onjuist toetsingskader gehanteerd. Gelet op de brief van 21 februari 2007 had verweerder moeten kijken of de medische problemen van eisers te beschouwen zijn als bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard, en zo ja, welke wegingsfactor daaraan dient te worden toegekend. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat niet goed valt in te zien dat asielgerelateerde problemen, wat er van die problemen ook zij, in de onderhavige procedure geen rol kunnen spelen. In de brief wordt 'gender-gerelateerde aspecten, met name eerwraak en huiselijk geweld' als factor genoemd. Aan eerwraak kleef een asielrechtelijk aspect. De rechtbank neemt ook in aanmerking dat in de checklist bij Werkinstructie 2005/3 asielgerelateerde aspecten, zoals 'sociale groep' en 'religie' als bijzondere omstandigheid werden genoemd en verwijst naar de uitspraak van rechtbank Den Bosch, van 19 december 2006(AWB 06/1729). Ten slotte heeft verweerder er op geen enkel wijze blijk van gegeven dat rekening is gehouden met de stelling dat eisers vanaf de datum aanvraag tot aan de datum van het bestreden besluit, quasi-rechtmatig verblijf in Nederland hebben gehad. Beroep gegrond. (JV 2009/222)" [Samenvatting Vluchtweb]

Asielgerelateerde aspecten maken deel uit van de besluitvorming in 14-1 zaken.

GRIEF VI:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 7, en dictum:

"Het beroep is, gelet op het voorgaande, ongegrond."

"De rechtbank verklaart het beroep ongegrond."

Deze grief mist zelfstandige betekenis en dient in samenhang met voorgaande grieven te worden bezien.

Op grond van het bovenstaande verzoeken Appellanten voornoemd u:

I.

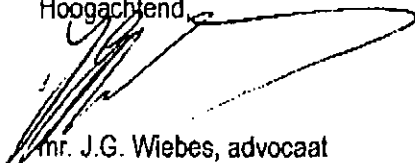
de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zp. Assen d.d. 22 april 2010, Awb 09 / 15265 te vernietigen en het beroepschrift d.d. 27 april 2010 gegrond te verklaren.

7

II.

Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J.G. Wiebes', written over a horizontal line.

Mr. J.G. Wiebes, advocaat

Producties: drie

N.B. Afschrift van deze brief (met bijlagen) zond ik heden aan verweerder.